HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra)

3 iulie 2019*

„Funcție publică – Personalul BEI – Organizarea serviciilor – Dispensă temporară – Acces la poșta electronică și la conexiunile informatice – Procedură precontencioasă – Admisibilitate – Securitate juridică – Dreptul de a fi ascultat – Prezumția de nevinovăție – Raport final al OLAF – Obligația de motivare – Răspundere – Prejudiciu material – Prejudiciu moral”

În cauza T-573/16,

PT, membru al personalului Băncii Europene de Investiții, cu domiciliul în Luxemburg (Luxemburg), reprezentat de E. Nordh, avocat,

reclamant,

împotriva

Băncii Europene de Investiții (BEI), reprezentată inițial de G. Nuvoli, de E. Raimond, de T. Gilliams și de G. Faedo, ulterior de G. Faedo și de M. Loizou, în calitate de agenți, asistați de M. Johansson și de B. Wägenbaur, avocați, și de J. Currall, barrister,

pârâtă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 270 TFUE și pe articolul 50a din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene prin care se urmărește, pe de o parte, anularea deciziilor BEI din 13 aprilie, 12 mai, 16 iunie și 20 octombrie 2015, din 6 iunie 2016 și din 7 februarie 2017 cu privire la dispensa temporară a reclamantului, a deciziei BEI din 18 iunie 2015 de blocare a accesului reclamantului la poșta sa electronică și la conexiunile informatice ale BEI și a deciziilor BEI de a nu îi comunica fișele de remunerație și de a radia numele acestuia din organigrama publicată pe site-ul intranet al BEI și, pe de altă parte, repararea prejudiciului pe care reclamantul pretinde că l-ar fi suferit,

TRIBUNALUL (Camera a patra),

compus din domnii H. Kanninen (raportor), președinte, J. Schwarcz și C. Iliopoulos, judecători,

grefier: domnul P. Cullen, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 23 ianuarie 2018,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: suedeza.

Hotărâre [1]

[*omissis*]

III. În drept

[*omissis*]

D. Cu privire la fond

1. Cu privire la concluziile în anulare

[*omissis*]

a) Cu privire la primul aspect al primului motiv, întemeiat pe o încălcare a principiului securității juridice

[*omissis*]

2) Cu privire la temeinicia primului aspect al primului motiv

233 Trebuie amintit că principiul securității juridice, din care face parte integrantă principiul previzibilității (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 mai 2017, Deza/ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, punctul 135 și jurisprudența citată), constituie un principiu general al dreptului Uniunii. Acest principiu urmărește să garanteze previzibilitatea situațiilor și a raporturilor juridice care rezultă din dreptul Uniunii (a se vedea Hotărârea din 4 mai 2016, Andres și alții/BCE, T-129/14 P, EU:T:2016:267, punctul 35 și jurisprudența citată) și impune ca orice act al administrației care produce efecte juridice să fie clar și precis pentru ca părțile interesate să își poată cunoaște fără ambiguitate drepturile și obligațiile și să ia măsuri în consecință (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 ianuarie 2016, DF/Comisia, T-782/14 P, EU:T:2016:29, punctul 45 și jurisprudența citată). Această cerință se impune mai ales atunci când actul în cauză poate produce consecințe defavorabile pentru părțile interesate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 mai 2017, Deza/ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, punctul 135).

234 Astfel, pe de o parte, principiul securității juridice impune ca orice act care urmărește să creeze efecte juridice să își întemeieze forța obligatorie pe o normă de drept al Uniunii care trebuie să fie menționată expres drept temei legal (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 mai 2017, Deza/ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, punctul 135 și jurisprudența citată). Această cerință se impune și cu privire la obligația de motivare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 octombrie 2009, Comisia/Consiliul, C-370/07, EU:C:2009:590, punctul 55).

235 Omisiunea de a menționa o dispoziție precisă poate, desigur, să nu constituie un viciu substanțial atunci când temeiul juridic al actului în cauză poate fi determinat cu ajutorul altor elemente ale acestuia. O mențiune explicită este însă indispensabilă atunci când, în lipsa acesteia, părțile interesate și instanța Uniunii rămân în incertitudine cu privire la temeiul juridic precis al acestui act (Hotărârea din 14 iunie 2016, Comisia/McBride și alții, C-361/14 P, EU:C:2016:434, punctul 48).

1 Sunt redate numai punctele din prezenta hotărâre a căror publicare este considerată utilă de către Tribunal.

236 Pe de altă parte, principiul securității juridice impune ca consecințele actului în cauză să fie previzibile (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 iunie 2015, Health Food Manufacturers' Association și alții/Comisia, T-296/12, EU:T:2015:375, punctul 86).

237 Cu toate acestea, sfera noțiunii de previzibilitate depinde într-o largă măsură de conținutul actului în cauză, de domeniul pe care îl acoperă și de calitatea destinatarului acestuia. În special, această noțiune nu se opune ca partea interesată să fie determinată să recurgă la consiliere adecvată pentru a evalua, la un nivel rezonabil în împrejurările cauzei, consecințele care pot rezulta din acest act (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 28 iunie 2005, Dansk Rørindustri și alții/Comisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P și C-213/02 P, EU:C:2005:408, punctul 219).

238 În speță, este necesar să se observe, după exemplul reclamantului, că noțiunea de dispensă temporară nu își găsește temeiul expres nici în Statutul personalului din 2009, nici într-un oricare alt text de drept al Uniunii. Din înscrisurile de la dosar nu reiese că recurgerea la măsuri precum dispensa temporară a reclamantului este o practică curentă sau chiar cunoscută în cadrul BEI în special și al instituțiilor Uniunii în general. În cadrul reuniunilor din 13 martie și 15 iunie 2015 s-a făcut de altfel referire în mod expres la caracterul „special" al dispensei temporare a reclamantului.

239 Or, nici decizia din 13 aprilie 2015, nici cea din 12 mai 2015 nu indică temeiul juridic pe care BEI intenționa să întemeieze dispensa temporară a reclamantului. De natură deosebit de succintă, aceste decizii nu prevăd nicio normă de drept și nici nu cuprind elemente care i-ar fi putut permite reclamantului să identifice un asemenea temei juridic. Astfel, în decizia din 13 aprilie 2015, BEI se limitează la a face referire la „situația la locul de muncă" a reclamantului, la investigația Inspecției generale și la interesul serviciului și al reclamantului și menționează, fără alte precizări, că reclamantul este „scutit temporar de obligațiile sale profesionale" și că drepturile sale statutare rămân neschimbate. Decizia din 12 mai 2015 este și mai concisă, în măsura în care se limitează să facă trimitere la continuarea investigației, la bunăstarea reclamantului și a superiorilor săi ierarhici și la o eventuală schimbare a repartizării reclamantului.

240 Or, în pofida lipsei unei mențiuni cu privire la temeiul juridic al dispensei temporare a reclamantului în cuprinsul deciziilor din 13 aprilie și 12 mai 2015, BEI s-a abținut timp de mai multe luni să răspundă la cererile de clarificare ale reclamantului în această privință, informându-l doar, prin intermediul directorului Direcției pentru relații sociale și servicii administrative, că dispensa lui temporară nu constituia o suspendare în temeiul articolului 39 din Statutul personalului din 2009. Astfel, nu este contestat că BEI a omis, printre altele, să răspundă la un e-mail din 13 martie 2015 prin care reclamantul îi solicita în mod expres să „menționeze temeiul juridic al deciziei" cu privire la dispensa temporară pe care BEI intenționa să o adopte (a se vedea punctul 224 de mai sus). Abia la 16 iunie 2015, adică ulterior expirării deciziilor din 13 aprilie și 12 mai 2015 și la solicitarea expresă a consilierilor reclamantului, BEI a identificat larga putere de apreciere de care ar dispune administrația în organizarea serviciilor sale și îndatorirea de solicitudine care îi revenea, ca temei al dispensei temporare a reclamantului.

241 În aceste condiții, reclamantul nu putea, înainte de 16 iunie 2015, în pofida pregătirii sale de jurist și chiar recurgând la consiliere adecvată, să înlăture îndoielile pe care le avea în legătură cu temeiul juridic pe care se fondau deciziile din 13 aprilie și 12 mai 2015. Prin urmare, este necesar să se concluzioneze că BEI l-a lăsat pe reclamant într-o situație de incertitudine îndelungată în ceea ce privește domeniul de aplicare al acestor decizii. În consecință, acestuia îi era imposibil să își cunoască fără ambiguitate drepturile și obligațiile și să ia măsuri în consecință.

242 Această concluzie se impune cu atât mai mult cu cât, astfel cum arată în esență reclamantul, interpretarea pe care BEI a intenționat să o dea noțiunii de „dispensă" (temporară) și termenului „scutit" (de obligațiile sale profesionale) în deciziile din 13 aprilie și 12 mai 2015 se îndepărtează în mod sensibil de sensul lor obișnuit. Astfel, noțiunea de „dispensă" face trimitere, în sensul său obișnuit, la o autorizație de a nu face ceea ce este prescris. În ceea ce privește termenul „scutit",

acesta face trimitere, în sensul său obișnuit, la o descărcare, la faptul de a nu mai fi obligat a face ceea ce este prescris. Or, în speță, BEI a utilizat noțiunea de „dispensă” și termenul „scutit” pentru a descrie o interdicție de a face ceea ce este prescris. Astfel cum BEI a recunoscut în mod expres în cadrul ședinței, reclamantul „nu p[utea] să muncească” din cauza dispensei sale temporare. Corespondența dintre reclamant și BEI demonstrează această ambiguitate. Astfel, răspunsul reclamantului la un e-mail de natură profesională la data de 15 aprilie 2015 i-a adus o „atenționare” din partea directorului Direcției „Riscuri financiare” din cadrul DG RM. Totuși, acesta din urmă nu i-a precizat reclamantului că îi fusese interzis să muncească, ci doar că „nu era în mod oficial în funcție” (*officially off duty*) și că nu se aștepta de la acesta să muncească sau să răspundă la e-mailurile sale.

243 Rezultă că, în lipsa identificării temeiului juridic utilizat, deciziile din 13 aprilie și 12 mai 2015 sunt viciate de o încălcare a principiului securității juridice și de o lipsă de motivare.

244 În schimb, deciziile din 16 iunie și 20 octombrie 2015 identifică cu claritate și precizie temeiul juridic care le fondează sau cel puțin cuprind indicații care permit reclamantului să îl identifice fără posibilă ambiguitate.

245 Astfel, decizia din 16 iunie 2015 indică, printre altele, următoarele:

„În plus, în ceea ce privește cererea dumneavoastră de clarificare a temeiului juridic al dispensei temporare, formulată de avocații dumneavoastră în scrisoarea din 3 iunie 2015, sunteți rugat să rețineți că BEI, ca orice altă instituție a Uniunii, dispune de largi puteri discreționare în ceea ce privește organizarea serviciilor sale și a personalului său. Aceste [puteri] includ competența de a adopta o dispensă temporară, în special, în conformitate cu jurisprudența, atunci când administrația se confruntă cu incidente incompatibile cu ordinea și cu liniștea serviciului. BEI este obligată să intervină cu toată energia necesară și să răspundă cu rapiditatea și cu solicitudinea impuse de împrejurările din speță pentru a stabili faptele și, prin urmare, pentru a putea adopta, în deplină cunoștință de cauză, măsurile adecvate.

În consecință, în împrejurări precum cele din prezenta cauză, [BEI], pe de o parte, a adoptat măsurile administrative provizorii urgente pe care aceasta le considera necesare pentru a restabili condiții de muncă liniștite în conformitate cu cerințele de bună administrare și de solicitudine. Aceste măsuri au fost adoptate cu diligența cerută [BEI] atunci când este vorba despre situația unei persoane.

Pe de altă parte, [BEI] a încercat rapid să stabilească faptele pertinente cu privire la situații sau acuzații semnalate pentru a decide adoptarea unor măsuri suplimentare. Având în vedere natura incidentelor în prezenta cauză, [BEI] a procedat cu o grijă deosebită.

[…]

Prezenta confirmare a dispensei dumneavoastră temporare se întemeiază în principal pe:

a) un puternic interes al serviciului, care necesită măsuri de protecție formale din partea [BEI] pentru tratarea situației la locul dumneavoastră de muncă, în care relația dintre dumneavoastră și superiorii ierarhici a devenit atât de intolerabilă încât o funcționare normală a serviciului nu mai era posibilă. O restabilire a funcționării diviziei nu mai putea fi realizată fără o separare între dumneavoastră și superiorii ierarhici direcți;

b) obligația de a lua în considerare interes[ul] superiorilor dumneavoastră ierarhici, care s-au simțit amenințați de comportamentul dumneavoastră și nu mai erau în măsură să își desfășoare activitățile profesionale atunci când erați prezent la [BEI];

c) obligația de a lua în considerare interesele dumneavoastră, în sensul că administrația are o obligație de a nu vă expune persoanelor împotriva cărora ați făcut afirmații.”

246 Decizia din 20 octombrie 2015 „confirmă” dispensa temporară a reclamantului, menționează că problema temeiului juridic utilizat fusese rezolvată anterior și aduce următoarele precizări:

„Dispensa intră pe deplin în domeniul de competențe al administrației [BEI], în special în domeniul prerogativelor și al competențelor președintelui [BEI] de administrare a personalului [BEI] în calitatea sa oficială de autoritate împuternicită să facă numiri, în conformitate cu [Protocolul nr. 5 privind Statutul BEI] și cu Regulamentul de procedură al BEI [articolul 23 alineatul (3)].”

247 Cu toate acestea, simpla împrejurare că deciziile din 16 iunie și 20 octombrie 2015 identifică în mod expres sau permit cu ușurință reclamantului identificarea temeiului juridic utilizat nu este suficientă pentru a concluziona că acestea sunt conforme cerințelor principiului securității juridice. Ar mai fi fost necesar ca, în conformitate cu jurisprudența citată la punctele 233, 234 și 236 de mai sus, reclamantul să fie în măsură să aprecieze cu un grad suficient de precizie domeniul de aplicare, în special cel temporal, al acestor decizii și astfel să stabilească pentru ce perioadă ar fi dispensat temporar. Această cerință se impunea cu atât mai multă acuitate cu cât o dispensă temporară îndelungată, precum cea căreia i-a făcut obiectul reclamantul, nu numai că echivalează cu o decizie de suspendare din funcție, în temeiul articolului 39 din Statutul personalului din 2009, întrucât îl privează de posibilitatea de a-și exercita atribuțiile (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 16 decembrie 2015, DE/EMA, F-135/14, EU:F:2015:152, punctele 39 și 40), ci poate avea de asemenea consecințe defavorabile semnificative asupra situației sale profesionale, administrative și financiare.

248 Astfel, în primul rând, o dispensă temporară îndelungată precum cea căreia i-a făcut obiectul reclamantul este de natură să afecteze în mod defavorabil drepturile sale statutare. În măsura în care îi este interzis să muncească, un membru al personalului BEI care, precum reclamantul, este dispensat temporar pentru o perioadă lungă nu poate să fie evaluat în mod util în temeiul articolului 22 din Statutul personalului din 2009 și nici, ca urmare, să beneficieze de o promovare pe bază de merit, în temeiul articolului 23 din același statut.

249 În al doilea rând, o dispensă temporară îndelungată precum cea căreia i-a făcut obiectul reclamantul este de natură să afecteze în mod defavorabil drepturile sale pecuniare. Aceasta ar fi situația chiar dacă, precum în speță, salariul părții interesate ar fi menținut pe toată durata dispensei sale temporare. Astfel, trebuie amintit că remunerația unui membru al personalului BEI, precum reclamantul, poate să cuprindă nu numai un salariu, ci și, printre altele, primele anuale prevăzute în anexa II la Statutul personalului din 2009. Or, în măsura în care o dispensă temporară îndelungată precum cea căreia i-a făcut obiectul reclamantul împiedică pe o perioadă îndelungată evaluarea performanțelor sale (a se vedea punctul 245 de mai sus), acesta este în practică privat de posibilitatea de a primi astfel de prime. Neputând, într-un asemenea caz, nici să beneficieze de o promovare (a se vedea punctul 248), el este privat și de orice posibilitate de a primi o mărire de salariu care însoțește orice promovare în temeiul articolului 23 din Statutul personalului din 2009.

250 În al treilea rând, întrucât unui membru al personalului BEI care, precum reclamantul, face obiectul unei dispense temporare îndelungate nu îi este atribuită nicio sarcină, acesta poate, fără a se aduce atingere menținerii salariului său, să se prevaleze de o atingere adusă intereselor sale morale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 decembrie 2015, DE/EMA, F-135/14, EU:F:2015:152, punctul 42) și principiului corespondenței între grad și post, potrivit căruia atribuțiile unui funcționar sau ale unui agent al Uniunii nu trebuie să fie vădit inferioare celor care corespund gradului și postului său, ținând seama de natura, de importanța și de amploarea acestora (Hotărârea din 23 martie 1988, Hecq/Comisia, 19/87, EU:C:1988:165, punctul 7, și Hotărârea din 28 mai 1998, W/Comisia, T-78/96 și T-170/96, EU:T:1998:112, punctul 104). Astfel, contrar celor susținute de BEI, domeniul de aplicare al acestui principiu nu este în niciun caz limitat la deciziile de schimbare a repartizării (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 mai 2008, Kerstens/Comisia, F-119/06, EU:F:2008:54, punctul 45).

251 Or, spre deosebire nu numai de Deciziile din 13 aprilie și din 12 martie 2015, a căror durată era în mod expres limitată la o lună, ci și de o decizie de suspendare în temeiul articolului 39 din Statutul personalului din 2009, a cărei durată maximă este de trei luni, cu excepția urmăririi penale, Deciziile din 16 iunie și din 20 octombrie 2015 nu sunt însoțite de nicio limitare a duratei. Desigur, aceste decizii reamintesc natura provizorie a dispensei temporare a reclamantului și precizează în esență că încetarea acesteia este condiționată de producerea unui eveniment viitor. Cu toate acestea, este necesar să se constate că data producerii unui astfel de eveniment nu era determinabilă cu un grad de precizie suficient la data adoptării respectivelor decizii.

252 Astfel, Decizia din 16 iunie 2015 se limitează la a condiționa încetarea dispensei temporare a reclamantului de încheierea „investigației formale” a OLAF. Noțiunea de „investigație formală” nu figurează în Regulamentul nr. 883/2013 și nici în Regulamentul (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 mai 1999 privind investigațiile efectuate de OLAF (JO 1999, L 136, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 2 p. 129), pe care l-a abrogat. Cu toate acestea, din procesul-verbal al reuniunii din 15 iunie 2015 reiese că, spre deosebire de ceea ce lasă să se înțeleagă scrierile reclamantului, această noțiune nu face trimitere la cea de „investigație administrativă”, definită la articolul 2 alineatul (4) din Regulamentul nr. 883/2013, ci, în mod generic, la procedura în fața OLAF, care se încheie prin întocmirea unui raport final de investigație. Astfel, în cadrul acestei reuniuni, directorul Direcției pentru relații sociale și servicii administrative a BEI i-a precizat reclamantului că avea în vedere prelungirea dispensei sale temporare până la data la care era disponibil raportul OLAF.

253 În mod similar, Decizia din 20 octombrie 2015 se limitează la a condiționa încetarea dispensei temporare a reclamantului de finalizarea „activităților” OLAF. Noțiunea de „activități” nu este utilizată în acest mod nici în Regulamentul nr. 883/2013, nici în Regulamentul nr. 1073/1999, pe care l-a abrogat. Cu toate acestea, având în vedere considerațiile reținute la punctul 252 de mai sus, reclamantul putea să înțeleagă că, la fel ca noțiunea de investigație formală, noțiunea de activități făcea trimitere, în mod generic, la procedura în fața OLAF, care se încheie prin întocmirea unui raport final de investigație.

254 Or, trebuie constatat că Regulamentul nr. 883/2013 nu supune întocmirea unui raport final de investigație al OLAF niciunei limite temporale ferme. Acest regulament se limitează la a indica, fără alte precizări, că un raport final de investigație al OLAF este întocmit „[ca] rezultat” sau „ca urmare” a investigației administrative, astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (4) din regulamentul respectiv și a cărei durată nu este, nici ea, supusă unei limite temporale ferme. Astfel, articolul 7 alineatul (8) din regulamentul menționat prevede că, în cazul în care o investigație nu poate fi încheiată în termen de 12 luni de la începerea acesteia, directorul general al OLAF, la încheierea perioadei de 12 luni și ulterior la fiecare 6 luni, înaintează un raport Comitetului de supraveghere al OLAF, indicând motivele pentru care acest lucru nu a fost posibil, precum și măsurile de remediere prevăzute în vederea accelerării investigației.

255 Declarațiile directorului Direcției pentru relații sociale și servicii administrative a BEI în cadrul reuniunii din 15 iunie 2015, care urmărea ascultarea reclamantului înainte de adoptarea deciziei din 16 iunie 2015, confirmă dificultatea de a prevedea cu o minimă precizie sau certitudine apariția unei încetări legate de încheierea procedurii în fața OLAF. Astfel, în cadrul acestei reuniuni, directorul Direcției pentru relații sociale și servicii administrative a BEI i-a precizat reclamantului că se avea în vedere prelungirea dispensei sale temporare până la data la care raportul OLAF era disponibil și că „se spera că va fi cazul înainte de vacanța de vară, dar [că] nu putea să îi fie acordată nicio garanție în această privință, întrucât B[EI] nu avea niciun control asupra procedurii OLAF”.

256 În aceste împrejurări, reclamantul nu putea stabili, cu un grad suficient de precizie, domeniul de aplicare în timp al deciziilor din 16 iunie și 20 octombrie 2015. Așadar, îi era imposibil să își cunoască fără ambiguitate drepturile și obligațiile și să ia măsuri în consecință.

257 Prin urmare, deciziile din 16 iunie și 20 octombrie 2015 sunt, la fel ca deciziile din 13 aprilie și 12 mai 2015, viciate de o încălcare a principiului securității juridice.

258 Argumentul BEI potrivit căruia numai o dispensă temporară era posibilă pentru a pune capăt conflictului dintre reclamant și superiorii săi ierarhici, pentru motivul că nu ar fi fost posibil nici să îi schimbe repartizarea într-un alt serviciu, nici să îl detașeze într-un alt organism, nu este de natură să repună în discuție această concluzie. Astfel, puterea largă de apreciere de care BEI susține că dispune în organizarea serviciilor sale în funcție de misiunile care îi sunt încredințate și în repartizarea, în vederea acestora, a personalului care se află la dispoziția sa nu este nelimitată. Dimpotrivă, această putere trebuie să se exercite în interesul serviciului și cu respectarea principiului corespondenței între grad și post (a se vedea Hotărârea din 19 iunie 2015, Z/Curtea de Justiție, T-88/13 P, EU:T:2015:393, punctul 105 și jurisprudența citată), precum și a îndatoririi de solicitudine, a principiilor generale de drept al Uniunii și a drepturilor fundamentale ale părții interesate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 decembrie 2017, HQ/OCVV, T-592/16, nepublicată, EU:T:2017:897, punctele 26 și 27, Hotărârea din 2 mai 2007, Giraudy/Comisia, F-23/05, EU:F:2007:75, punctul 141, și Hotărârea din 9 octombrie 2007, Bellantone/Curtea de conturi, F-85/06, EU:F:2007:171, punctul 61). Puterea respectivă nu era, așadar, de natură a permite administrației să se sustragă cerințelor principiului securității juridice sau principiului corespondenței între grad și post, pentru a-l separa pe reclamant de activitatea sa profesională pentru o perioadă îndelungată, a cărei durată nu era determinabilă cu precizie, și cu importantele consecințe negative descrise la punctele 247-250 de mai sus.

259 În cazul în care BEI considera că comportamentul reclamantului se asemăna cu un motiv grav susceptibil să conducă la concedierea sa fără preaviz, acesteia îi revenea sarcina de a iniția o procedură disciplinară în privința sa și de a-l suspenda în temeiul articolului 39 din Statutul personalului din 2009. Dacă, în schimb, BEI considera că, astfel cum a susținut în cadrul reuniunii, comportamentul reclamantului nu intra în domeniul de aplicare al acestei dispoziții, dar că continuarea colaborării sale cu acesta era de neconceput, acesteia îi revenea, cu condiția respectării normelor aplicabile, sarcina de a-i rezilia contractul în temeiul articolului 16 din Statutul personalului din 2009.

260 Așadar, este necesară admiterea primului aspect al primului motiv și, prin urmare, anularea deciziilor din 13 aprilie, 12 mai, 16 iunie și 20 octombrie 2015.

[*omissis*]

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra)

declară și hotărăște:

1) Anulează deciziile Băncii Europene de Investiții (BEI) din 13 aprilie, 12 mai, 16 iunie și 20 octombrie 2015, din 6 iunie 2016 și din 7 februarie 2017 de dispensă temporară a lui PT, precum și decizia BEI din 18 iunie 2015 de blocare a accesului lui PT la poșta sa electronică și la conexiunile informatice ale BEI.

2) Obligă BEI la plata către PT, cu titlu de prejudiciu moral suferit, a unei sume de 25 000 de euro majorată cu dobânzi moratorii, de la data pronunțării prezentei hotărâri, la rata stabilită de Banca Centrală Europeană (BCE) pentru principalele operațiuni de refinanțare, majorată cu 3,5 puncte.

3) Respinge în rest acțiunea.

4) Obligă BEI la plata cheltuielilor de judecată.

Kanninen Schwarcz Iliopoulos

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 3 iulie 2019.

Semnături